

כדורגל

גביעים, גביעים

על שתי תחרויות הכדורגל, בהן השתתפה השבוע קבוצת מכבי תל-אביב, כתב שייע גזר:

אני יודע שכולם מחכים עכשיו לשמוע ממני מה יש לי להגיד, אחרי שהפועל חיפה לקחו את גביע העשור. אתם יודעים שזה קצת קשה, או נשמור את הברכות לטוף, השבוע התחיל אצלנו בהפסד. נסענו לשם חק נגד הפועל פתח-תקה באמצע השבוע, והמשחק שלנו היה פשוט חושך — הוא נערך בלילה, אני לא רוצה להתחיל בתירוץ צימ, אבל האור במגרש היה חלש והרבה מהשחקנים שלנו לא שיחקו עוד אף פעם בלילה ולא ראו לא את הכדור ולא את הרגליים, בו בזמן הפועל פתח-תקה מתאמנים כל הזמן בלילה, עד שביום הם כבר לא יכולים לראות את השער בלי משקפיים שחורים.

התחלנו לשחק וחשבנו שילך כאן חלום ליל חורף. כבר בדקה ה-25 הכנסתי גול אחד. אבל אחר כך התברר שזה היה גול הכבוד. הפועל הישיר את התוצאה, ובמחצית השנייה הכניסו עוד שניים וניצחו אותנו, בצדק, 3:1. מה אפשר לעשות? מכבי תל-אביב לא משחקים בלילה, בלילה עושים

רק מפסידה. הגביע מגיע, בעצם, לאוהדים. ואל תחשבו שיש לי משהו נגד הפועל חיפה. השבוע פגשתי את צייקובסקי עם אשתו בקפה נגד בתל-אביב. הוא דוקא נתן לי את היד והתיידדו; כנראה שהוא לא קרא עוד מה שכתבתי על הקבוצה שלו. לא הייתי צריך בכלל לשאול אותו אם הוא מבטוט שהם לקחו את הגביע. דבר כזה רואים תיכף על הפנים. ואני בטוח שהוא בא במיוחד לתל-אביב כדי לקבל את הברכות. מגיע לו. בקיצור — דיברנו הרבה זמן, וכשראה אותנו אחד מהמומחים בכדורגל הוא אמר: "או, סוף-סוף נפגשו בנגה שני שחקנים באמת."

סוף-סוף - בצמרת

בכל ההיסטוריה המגוונת שלו לא ראה איצטדיון באסה ביפו מחוות התרגשות והתלהבות כאלה שנראו בו השבת. היה זה במשחק הגמר על גביע העשור, בין קבוצות הפועל ירושלים וחיפה. אחרי 70 דקות של מאמץ ללא תוצאות, שעה שנדמה היה כי המשחק יסתיים בתיקו או אפילו בנצחון מפתיע של הירושלמים, הצליח יצחק אשכנזי, חלוץ חיפה, לכבוש פעמיים את שער הירושלמים; היציעים הפכו לים גלי סער. אלפי אוהדי הפועל חיפה, שהופיעו מצוידים בברעשנים, פעמונים ותצורות, הריעו בכל כוחם. פורטל, שוער חיפה, החל לעשות סלטות באויר כאילו יצא מדעתו. זאב שרף, הקיצוני החיפאי המהיר, חיבק את אשכנזי, הפילו לארץ, נפל עליו, נישקו בהתלהבות. כאשר שרק השופט לסיום המשחק עברה השמחה את כל הגדרות. מאות אוהדים קפצו

כדורגלן צייקובסקי על כתפי אוהדים בחיפה, ריקוד הורה

העברי את הכתובת: "העורך נתן אקסלי רד", לא יראו אותה עוד. אקסלרוד, שכבר בשנת 1927 החל לביים את הסרט העברי החלוץ, ויצר סידרת סרטים עבריים כמו ויהי בימי... (1932) עודד הנווד (1933) ודן וטעדיה (1955), חתם השבוע על חוזה בו הוא מוכר את יומן כרמל לאולפני ההיסטוריה בישראל. יומני אקסלרוד הוצגו לראשונה לפני 23 שנה, באופן סדיר. בארכיון יומן כרמל שמור יומן אחד, ש"קטע אחד בו צולם בהפסקה של שנה וחצי. היה זה בשנת 1936. צלמי היומן צילמו סצנה של ילד וילדה ליד הבאר. אולם המשך הצילומים הופסק בגלל המאורעות. כשחודש היומן כעבור שנה וחצי הופיעה לעיני הצופים הסצנה של הילד והילדה ליד הבאר. הילדה שאלה את הילד: "אתה רוצה מימץ?" הילד השיב: "לא, אינני רוצה." השאלה צולמה בצפון הארץ בי"ר. התשובה ניתנה בכנימינה, בשנת 1937.

ראש העיר והשחקן

תחנות מגן-דוד אדום בכל רחבי הארץ היו השבוע עמוסות עבודה. שמותיהם של שחקני בצל ירוק נמצאו לפחות פעם אחת בימון כל תחנה. הגורם לכך: עמוד החשמל החדש שנקנה לציווד התיאטרון, ושמידותיו הגדולות הפילו חללים רבים בקרב חברי הלהקה. מאחר ששחקני בצל ירוק עובדים גם כפועלי במה, הם נאלצים לבוא במגע קרוב עם המתקן החדש בכל הצגה. החרצה: **ברקן** — מכה בחוט השדרה, **אורי זוהר** — מכה סמוך לבטן. היחידים שלא נפגעו היו **יוסף האקורדיוניסט** ("מפני שהוא אף פעם לא עוזר לסחוב") ו**חיים שן זופול** שאמנם נהבט בשיניו אבל אף שן לא נפגעה, מפני שלפי דבריו: "יש לי רוח בין השיניים". . . להפתעה גיעמה זהה בשבוע שעבר הזמרת **ריקה זרלי**. איתה הוזמנה להופיע בנשף הסטודנטים של האוניברסיטה העברית בירושלים. לרגל פתיחת שנת הלימודים. מארגני הטקס הודיעו לה מראש, כי בשורות הראשונות יושבים אנשים שכיסייהם מלאים מטבעות, אותם ימסירו עליה ברגע שתופיע, כנהוג בטקס זה מדי שנה בשנה. ריקה שרה שיר אחד, סירבה לחזור אל הבמה מפתח המטבעות שיומטרו עליה. אולם הסטודנטים מחאו כף והתיררה לבטוף אל הבמה. כשסיימה ריקה את תכניה הודיעו לה הסטודנטים: "את האמן הראשון שהופיע בטקס זה ולא זכה במבול של גרושים". . . האורח הפופולרי ביותר בחיפה בשבוע האחרון היה ללא ספק **זלמן צייקובסקי**, המאמן היוגוסלבי של הפועל חיפה, שהביא את קבוצתו לזכייה בגביע העשור (ראה ספורט). במסיבה הגיעה שניערה בבית הפועל, בשבת בו זמנית הקבוצה בגביע, בהשתתפותם של **אבא חושי** ו**ח"כ יוסף אלמוגי**, החלו כמה מהנוכחים לברר בכל הרצינות את אפשרויות הצבתו של צייקובסקי ברשימת מפא"י בבחירות העירוניות. מאשר בטוח שהוא יותר סופולרי ממני, הודה אבא חושי עצמו.

ליקור במצרים מידי גמאל עבד אלינאצר. ירוחם עומד להתקבל לעבודה בשגרירות ישראל בליבריה. . . חריצות למופת גילה השבוע השופט המחוייב **יוסף לאם**. שעות מספר אחרי שחזר ארצה מאוסטרליה, כבר מיהר השופט לבקר בבית-המשפט הי מחוץ. . . חריצות מסוג אחר גילה השופט **אליהו נאוו**, בעת ביקורו באילת. הוא צויה על שני נאשמים שהובאו לפניו באשר מת קטטה לצאת החוצה ולהתפטר. כאשר אחרי חמש דקות חזרו השניים ובפיהם הודעה: "לא יכולים להתפטר", קנס אותם השופט בחמישים ל"י כל אחד. . . הסופר **עמנואל בן-גוריון**, שחיבר לאחרונה ספר על תולדות התעופה והכתוב על נושאי תעופה בכמה עתונים, ממורמר מאוד על שאין נותנים לו לכתוב בשטח האהוב עליו: ביקורת תיאטרון. בסוד הוא מגלה כי חלמו האמיתי הוא להיות שחקן, וכי מזה זמן רב הוא מנסה לשכנע את הבמאי צבי פריד לנד מהבמה לתת לו תפקיד קטן. . . אחרי שטקס במשך שנים בהרזיות נשים וגברים מתכוונן עתה אלוף העולם לשעבר בהיאבקות חופשית, **רפאל הלפרין**, לע סוק בהשמתם. הוא מפקח בימים אלה אישית על בנית מסעדה חדשה, בקרן ה"רחובות דינגוהרן-קיימת". . . אגב, חברה חדשה נוספה להלפרין בענף בעלי מכוני היופי המאושרת היא **נרימין צאדק**, אשתו של **פארק** מלך מצרים לשעבר, המנהלת עתה סלון ליופי בבירות, לבנון. . . קריירה קולנועית של אחד מחלוצי הסרט הישראלי הגיעה השבוע אל סיומה. צופי קולנוע הישראליים, שהורגלו במשך שנים לראות מתחת לסמלו של יומן כרמל

שוער פורטל נושא את גביע העשור בגמר המשחק ביפו, סלטות באוויר

מיציעיהם אל תוך המגרש, כיתרו את השחקנים שחיכו לקבלת הגביע. איש לא ראה את הטקס. אולם כאשר היה הגביע בפניו התיפאים, הם שמחו בו כאילו היה לפחות חמור של משיח. הגביע עבר מידי אל יד; פורטל, השוער, רץ והקיף עמו את המגרש שבבעקבותיו עשרות אוהדים. שאר האוהדים הרימו את השחקנים, נשאו אותם על כתפיהם אל מחוץ למגרש בשירה.

כל זה היה כאין וכאפס, לעומת מה שהתרחש בחיפה כשחזרה הקבוצה עם הגביע. הרחבה שלפני קולנוע ארמון התמלאה חוגגים. לאורך חזית בית-הקפה של מוסה פלפל, האוהד המושבע של הפועל חיפה, התנוססה הכתובת: "גביע המדינה הוצא מאתנו — גביע העשור הוא שלנו." יין ומאכלים חולקו חינם. המוניים יצאו במחול. **משחק פרימיטיבי**. הפועל חיפה, שזכתה בגביע לראשונה בתולדותיה, לא זכתה בו דווקא בזכות הצטיינותה היא, אלא בשל חולשתן של כל יריבותיה, ובעיקר קבוצות הצמרת של הכדורגל הישראלי. משיחק חק הגמר, בו נטלה את הגביע, היה משחק פרימיטיבי מאוד.

היה זה יומם הגדול של המאמן היוגוס" לבי זלטקו צייקובסקי ושל אנשי מועצת פועלי חיפה, שנוכחו לראות כי עבודת השנים שהשקיעו בקבוצה, בתוספת רבבות הלידות, נתנו תוצאות: קבוצה ביוגונית, ללא כוכבים — להוציא את צייקובסקי — הפכה סוף-סוף קבוצת צמרת.